

Oertinking foar Prelude

Ze zag er altijd keurig uit.
Een goed verzorgd uiterlijk en nette kleren.
Daar hield ze van.

Ze kon over alles meepraten.
Ze was goed bij de tijd.
Ze wist wat er speelde in de samenleving en in de wereld.

Dat veranderde in een snel tempo.
Ze vergat steeds meer.
Ze werd magerder.
Ze moest verhuizen naar een verpleeghuis.

Wat schrok ik, toen ik daar voor de eerste keer kwam.
Ze zat aan de tafel in de gemeenschappelijke woonkamer
samen met de andere bewoners.

Haar kleren zagen er niet uit.
Haar haar zat in de war.
Het was een heel andere vrouw.
Wat kan het snel gaan.
Ongelooflijk.

Ze herkende me wel en ze was blij mij te zien.
Maar een gesprek lukte niet.
Ze zat in haar eigen wereldje.
Net als al die andere mensen in de kamer.

Ik stelde haar voor om samen iets zingen.
Dat wou ze wel.
Welk lied vindt u mooi?, vroeg ik haar.
De Heer is mijn herder, zei ze.

Prima.
Ik zette in en zij zong mee: *De Heer is mijn herder, 'k heb al wat mij lust.*
De andere bewoners zongen ook mee.
Best bijzonder

Zullen we nog iets zingen?, vroeg ik toen we klaar waren.
Dat wou ze wel.
Wat zullen we doen?
De Heer is mijn herder, antwoordde zij.

Ik ging er maar niet tegenin.
We zongen het gewoon nog een keer.
De Heer is mijn herder. 'k Heb al wat mij lust.

Zullen we nu een ander lied zingen?, vroeg ik haar.
Het lied: 't Hijgend hert der jacht ontkomen, kent u dat?
Ja dat kende ze en zij zette in: *De Heer is mijn herder.*
We zongen het voor de derde keer.

Hoe is het mogelijk, dat het zo snel kan gaan.

Wat een aftakeling.
Wat een ontoring.
Dat greep me aan.

En toch, u had haar gezicht moeten zien, toen ze dat zong.
De Heer is mijn herder. 'k Heb al wat mij lust.
Ze straalde.
Ze keek zo blij.
Het was net alsof ze dat al zag.
De herder, de grazige weiden, de stille wateren, het huis van de Vader, waar ze mag wonen tot in lengte van dagen.

Samen lazen we de psalm, die we drie keer hadden gezongen.
Psalm 23.

De HERE is mijn herder, mij ontbreekt niets;
Hij doet mij nederliggen in grazige weiden;
Hij voert mij aan rustige wateren;
Hij verkwikt mijn ziel.
Hij leidt mij in de rechte sporen
om zijns naams wil.
Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,
ik vrees geen kwaad,
want Gij zijt bij mij;
uw stok en uw staf, die vertroosten mij.
Gij richt voor mij een dis aan
voor de ogen van wie mij benauwen;
Gij zalft mijn hoofd met olie,
mijn beker vloeit over.
Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen
al de dagen van mijn leven;
ik zal in het huis des HEREN verblijven
tot in lengte van dagen.

Toen ik opkeek zag ik even geen verpleeghuis meer, geen aftakeling en ook niet haar slordige kleren.

Ik zag alleen haar stralende gezicht.